

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

1999. március 9. (*)

„Letelepedés szabadsága – Fióktelep tényleges tevékenységet nem folytató társaság általi alapítása – A nemzeti jog megkerülése – A cégbejegyzés megtagadása”

A C-212/97. sz. ügyben,

a Højesteret (Dánia) által az EK-Szerződés 177. cikke értelmében benyújtott, az e bíróság előtt

a **Centros Ltd**

és

az **Erhvervs- og Selskabsstyrelsen**

között folyamatban lévő eljárásban az EK-Szerződés 52., 56. és 58. cikke értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában,

A BÍRÓSÁG,

tagjai: G. C. Rodríguez Iglesias elnök, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissechet, G. Hirsch és P. Jann tanácselnökök, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (előadó), R. Schintgen és K. M. Ioannou bírák,

előtanácsnok: A. La Pergola,

hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes,

figyelembe véve a következők által előterjesztett írásbeli észrevételeket:

- az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen képviselőjében a Kammeradvokaten, képviseli: Karsten Hagel Sørensen koppenhágai ügyvéd,
- a dán kormány képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Peter Biering, a külügyminisztérium osztályvezetője,
- a francia kormány képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Kareen RisपालBellanger, a külügyminisztérium jogi osztályának helyettes igazgatója és Gautier Mignot, ugyanezen osztály külügyi titkára,
- a holland kormány képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Adriaan Bos, a külügyminisztérium jogtanácsosa,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, segítőtje: Derrick Wyatt QC,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Antonio Caeiro jogtanácsos, valamint Hans Støvlbæk, a jogi osztály tisztviselője,

figyelembe véve a tárgyalásra készített jelentést,

az Erhvervs og Selskabsstyrelsen képviselőjében eljáró Karsten Hagel-Sørensen, a francia kormány képviselőjében eljáró Gautier Mignot, a holland kormány képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Marc Fierstra, a külügyminisztérium jogtanácsosa, a svéd kormány képviselőjében meghatalmazotti minőségben eljáró Erik Brattgård, departementsråd a külügyminisztérium jogi osztályán, az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében eljáró Derrick Wyatt, a Bizottság képviselőjében eljáró Antonio Caeiro és Hans Støvlbæk szóbeli észrevételeinek a 1998. május 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

a f?tanácsnok indítványának az 1998. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következ?

Ítéletet

1 1997. június 3-i végzésével, amely 1997. június 5-én érkezett a Bírósághoz, a Højesteret az EK-Szerződés 177. cikke alapján elzetes döntéshozatal céljából az EK-Szerződés 52., 56. és 58. cikkének értelmezésére vonatkozó kérdést terjesztett a Bíróság elé.

2 Ez a kérdés az Angliában és Walesben 1992. május 18-án bejegyzett Centros Ltd „private limited company” (a továbbiakban: Centros) és a dán kereskedelmi minisztérium alá tartozó Erhvervs- og Selskabsstyrelsen (a kereskedelem és társaságok f?igazgatósága) között folyamatban lévő eljárásban merült fel, amelynek tárgya a Centros dániai fióktelepe bejegyzésének e hatóság általi elutasítása.

3 Az alapeljárás irataiból kit?nik, hogy a Centros nem gyakorolt semmiféle kereskedelmi tevékenységet alapítása óta. Mivel az Egyesült Királyság joga a korlátolt felel?sség? társaságok részére semmiféle kötelezettséget nem állapít meg a minimális törzst?kére és annak befizetésére vonatkozóan, a Centros 100 GBP társasági törzst?két nem fizették be, és nem is bocsátották a társaság rendelkezésére. A t?ke két üzletrészre oszlik, amelyek tulajdonosa Bryde úr és felesége dán állampolgárok, állandó lakhelyük Dániában található. Bryde asszony a Centros igazgatója, amelynek létesít? okirat szerinti székhelye az Egyesült Királyságban van, Bryde úr egyik barátjának a lakóhelyén.

4 A dán jog szerint a Centros mint „private limited company” külföldi korlátolt felel?sség? társaságnak tekintend?. Az ilyen társaságok fióktelepeinek („filialer”) bejegyzésére vonatkozó szabályokat az anpartsselskabslov (a korlátolt felel?sség? társaságokról szóló törvény) határozza meg.

5 E törvény 117. cikke a következ?képpen rendelkezik:

„(1) A korlátolt felel?sség? társaságok és az ennek megfelelő jogi formájú, az Európai Közösség valamely tagállamában letelepedett külföldi társaságok Dániában fióktelep útján végezhetik tevékenységüket.”

6 1992 nyarán Bryde asszony a Centros fióktelepének Dániában történ? bejegyzését kérte az Erhvervs- og Selskabsstyrelsent?l.

7 Az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen megtagadta a bejegyzést azzal az indokolással, hogy a Centros, amely nem folytat semmiféle kereskedelmi tevékenységet az Egyesült Királyságban, valójában Dániában nem fióktelepet kíván alapítani, hanem telephelyet, ezzel kijátszva az ország vonatkozó jogszabályait, nevezetesen az 1991. december 21-i 886. sz. törvényben el?írt 200 000

DKK összegben megállapított minimális törzst?ke befizetését.

8 A Centros az Østre Landsret el?tt keresetet nyújtott be az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen elutasító határozata ellen.

9 Miután az Østre Landsret 1995. december 8?i ítéletében fenntartotta az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen határozatát, a Centros fellebbezést nyújtott be a Højesterethez.

10 Ezen eljárás keretében a Centros el?adta, hogy eleget tesz azoknak a feltételeknek, amelyeket a korlátolt felel?sség? társaságokról szóló törvény a külföldi társaság fióktelepének bejegyzésére vonatkozóan meghatároz. Mivel a társaságot az Egyesült Királyságban jogszer?en hozták létre, jogában áll, hogy Dániában fióktelepet hozzon létre a Szerz?dés 58. cikkével együtt értelmezett 52. cikke alapján.

11 A Centros szerint az a tény, hogy az Egyesült Királyságban alapítása óta nem folytat semmiféle kereskedelmi tevékenységet, nem érinti a letelepedés szabadságát. A Bíróság a 79/85. sz. Segers-ügyben 1986. július 10?én hozott ítéletben (EBHT 1986., 2375. o.) megállapította, hogy a Szerz?dés 52. és 58. cikke megtiltja a tagállam hatóságai számára, hogy azon egyetlen indok alapján tagadják meg valamely társaság igazgatójától a nemzeti betegbiztosítási rendszerben való részvételt, hogy a társaság létesít? okirat szerinti székhelye más tagállamban található, még ha ott nem is folytat kereskedelmi tevékenységet.

12 Az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen állítása szerint a fióktelep Dániában történ? bejegyzésének megtagadása nem ellentétes a Szerz?dés 52. és 58. cikkével, mivel a fióktelep Dániában való alapítása a minimális törzst?kére és annak befizetésére vonatkozó nemzeti szabályok kijátszásának t?nik. A bejegyzés elutasítása ezen kívül azzal is igazolható, hogy szükséges a magán-, illetve közhitelez?k, valamint más szerz?d? felek védelme, továbbá szükséges a cs?db?ntettek elleni küzdelem érdekében.

13 A Højesteret ilyen körülmények közt úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és el?zetes döntéshozatal céljából a következ? kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Összeegyeztethet?-e az EK-Szerz?dés 52. cikkével, valamint annak 56. és 58. cikkével az olyan társaság fióktelepe bejegyzésének elutasítása, amely társaság egy másik tagállamban rendelkezik székhellyel, 100 GBP (körülbelül 1000 DKK) összeg? törzst?kével jogszer?en hozták létre, és e tagállam jogszabályainak megfelel?en áll fenn, miközben a társaság maga nem folytat kereskedelmi tevékenységet, de tervezi a fent említett fióktelep megalapítását a tevékenység egészének abban az országban való gyakorlása céljából, ahol a fióktelepet megalapították, valamint feltehet?, hogy az alkalmazott módszer célja az, hogy az utóbbi tagállamban ne kelljen társaságot alapítani, és így el lehessen kerülni a 200 000 DKK (jelenleg 125 000 DKK) összeg? minimális törzst?ke rendelkezésre bocsátását?”

14 A nemzeti bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a Szerz?dés 52. és 58. cikkével ellentétes?e az, hogy a székhelye szerinti tagállam jogszabályainak megfelel?en létrehozott, de ott kereskedelmi tevékenységet nem folytató társaság fióktelepének bejegyzését valamely másik tagállam megtagadja abban az esetben, ha a fióktelep célja annak lehet?vé tétele, hogy az érintett társaság valamennyi tevékenységét a fióktelep alapításának helye szerinti tagállamban végezze, ezzel ott elkerülve a társaságalapítást, és ily módon megkerülve a társaság alapítására vonatkozó, a minimális törzst?ke befizetésének szempontjából szigorúbb szabályokat.

15 Előjáróban pontosítani szükséges, hogy az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen egyáltalán nem vitatja, hogy minden olyan részvénytársaság vagy korlátolt felel?sség? társaság folytathat kereskedelmi tevékenységet Dániában fióktelep útján, amelynek létesít? okirat szerinti székhelye

valamely másik tagállamban található. Elfogadja tehát általános szabályként a másik tagállam joga szerint létrehozott társaság fióktelepének Dániában történő bejegyzését. Ezt azzal egészíti ki, hogy amennyiben a Centros társaság folytatott volna kereskedelmi tevékenységet Angliában és Walesben, elfogadta volna a fióktelep bejegyzését Dániában.

16 A dán kormány szerint a Szerződés 52. cikke nem alkalmazható az alapeljárásban, mivel ez utóbbi tisztán belső, Dániában fennálló helyzetre vonatkozik. Bryde úr és asszony dán állampolgárok, az Egyesült Királyságban azzal a kizárólagos céllal hozták létre – ott semmilyen tényleges tevékenységet nem folytató – társaságot, hogy Dániában fióktelep útján folytassanak kereskedelmi tevékenységet, elkerülve így a korlátozott felelősségű társaságok alapítására vonatkozó dán jogszabályok alkalmazását. Ilyen körülmények között az, hogy valamely tagállam állampolgárai más tagállamban alapítanak társaságot, nem jelent olyan, a nemzeti kereteken túlmutató elemet, amely a közösségi jog, nevezetesen a letelepedés szabadsága szempontjából jelentőssel bírna.

17 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a közösségi jog hatálya alá tartozik az a tényállás, amelyben az olyan társaság, amelyet a székhelye szerinti tagállam jogával összhangban hoztak létre, más tagállamban kíván fióktelepet alapítani. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a társaságot az első tagállamban csak azért hozták létre, hogy a második tagállamban letelepüljön, és ott végezze gazdasági tevékenységének túlnyomó részét, vagy akár egészét (lásd ebben a tekintetben a fent hivatkozott Segers-ügyben hozott ítélet 16. pontját).

18 Az a körülmény, hogy a Bryde házaspár az Egyesült Királyságban azzal a céllal hozta létre a Centros társaságot, hogy elkerülje a minimális törzstörvény rendelkezésre bocsátását előíró dán jogszabályok alkalmazását – amit nem vitatott senki, sem az írásbeli észrevételekben, sem a tárgyalás során –, nem zárja ki, hogy a fióktelepnek e brit társaság általi, Dániában történő alapítása a Szerződés 52. és 58. cikke értelmében vett letelepedés szabadsága körébe tartozzon. A Szerződés 52. és 58. cikke alkalmazásának kérdése különbözik attól a kérdéstől, hogy a tagállam hozhat-e intézkedéseket annak megakadályozására, hogy egyes állampolgárai a Szerződés által nyújtott lehetőségek igénybe vételével próbálják meg kivonni magukat a nemzeti jogszabályok hatálya alól.

19 Azon kérdéssel kapcsolatban, hogy – amint azt a Bryde házaspár állítja – a másik tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott, és ott székhellyel rendelkező társaság dániai fióktelepe bejegyzésének elutasítása akadályozza-e a letelepedés szabadságát, fel kell idézni, hogy a Közösség állampolgárai számára a Szerződés 52. cikke által elismert letelepedés szabadsága magában foglalja a jogot gazdasági tevékenység önálló vállalkozóként történő megkezdésére és folytatására, vállalkozások alapítására és irányítására a letelepedés tagállamának joga által a saját állampolgáira előírt feltételek szerint. Továbbá a Szerződés 58. cikke alapján valamely tagállam jogszabályai alapján létrehozott olyan társaság, amelynek létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye a Közösség területén van, ugyanolyan elbánásban részesül, mint azok a természetes személyek, akik a tagállamok állampolgárai.

20 Ebből közvetlenül következik, hogy ezeknek a társaságoknak joguk van valamely másik tagállamban képviselő, fióktelep vagy leányvállalat közvetítésével folytatni tevékenységüket, minthogy létesítő okirat szerinti székhelyük, központi ügyvezetésük vagy üzleti tevékenységük fő helye arra szolgál, hogy – hasonlóan a természetes személyek állampolgárságához – valamely állam jogrendjével való kapcsolatukat meg lehessen határozni (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Segers-ügyben hozott ítélet 13. pontját, a 270/83. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 1986. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1986., 273. o.] 18. pontját, a C-330/91. sz. Commerzbank-ügyben 1993. július 13-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-4017.] 13. pontját és a

C?264/96. sz. ICI-ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-4695. o.] 20. pontját).

21 Eszerint a valamely tagállamban folytatott azon gyakorlat, hogy bizonyos körülmények között megtagadják a másik tagállamban székhellyel rendelkező társaság fióktelepének bejegyzését, azzal az eredménnyel jár, hogy az e másik tagállam jogrendszerével összhangban létrehozott társaságokat korlátozzák a Szerződés 52. és 58. cikkével rájuk ruházott letelepedési szabadság gyakorlásában.

22 Következésképpen az ilyen gyakorlat korlátozza az e rendelkezések által biztosított szabadságok gyakorlását.

23 A dán hatóságok szerint azonban a Bryde házaspár nem hivatkozhat ezekre a rendelkezésekre, mivel a társaságok általuk létrehozni tervezett láncának célja az, hogy megkerüljék a korlátozott felelősségű társaságok létrehozására vonatkozó nemzeti szabályok alkalmazását, ami visszaélést jelent a letelepedési joggal. Álláspontjuk szerint a Dán Királyságnak ezért jogában áll intézkedéseket tenni az ilyen visszaélés megakadályozására úgy, hogy megtagadja a fióktelep bejegyzését.

24 Tény, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a tagállamnak jogában áll olyan intézkedéseket hozni, amelyek célja annak megakadályozása, hogy állampolgárai a Szerződésben biztosított könnyítésekkel visszaélve megpróbálják a nemzeti jogszabályok alkalmazása alól kivonni magukat, és hogy a jogalanyok a közösségi jogi rendelkezésekből család módon vagy visszaélésszerűen előnyt szerezzenek (lásd különösen a szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében a 33/74. sz. Van Binsbergen-ügyben 1974. december 3-án hozott ítélet [EBHT 1974., 1299. o.] 13. pontját, a C-148/91. sz., Veronica Omroep Organisatie ügyben 1993. február 3-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-487. o.] 12. pontját és a C-23/93. sz. TV10-ügyben 1994. október 12-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-4795. o.] 21. pontját, a letelepedés szabadsága tekintetében a 115/78. sz. Knoors-ügyben 1979. február 7-én hozott ítélet [EBHT 1979., 399. o.] 25. pontját és a C-61/89. sz. Bouchoucha-ügyben 1990. október 3-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-3551. o.] 14. pontját, az áruk szabad mozgása tekintetében a 229/83. sz., Leclerc és társai ügyben 1985. január 10-én hozott ítélet [EBHT 1985., 1. o.] 27. pontját, a szociális biztonság tekintetében a C-206/94. sz. Paletta-ügyben 1996. május 2-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-2357. o.] 24. pontját, a munkavállalók szabad mozgása tekintetében a 39/86. sz. Lair-ügyben 1988. június 21-én hozott ítélet [EBHT 1988., 3161. o.] 43. pontját, a közös agrárpolitika tekintetében a C-8/92. sz., General Milk Products ügyben 1993. március 3-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-779. o.] 21. pontját, és a társasági jog tekintetében a C-367/96. sz., Kefalas és társai ügyben 1998. május 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2843. o.] 20. pontját.

25 Ugyanakkor, bár ilyen körülmények között a nemzeti bíróságok objektív bizonyítékokat alapul véve esetleg esetre figyelembe vehetik az érintett személyek visszaélésszerű vagy csalárd magatartását annak érdekében, hogy adott esetben megtagadják tőlük az általuk felhívott közösségi jogi rendelkezések által biztosított kedvezményeket, az ilyen magatartás megítélése során mégis tekintettel kell lenniük a szóban forgó közösségi rendelkezések által követett célokra (a fent hivatkozott Paletta-ügyben hozott ítélet 25. pontja).

26 Fel kell idézni, hogy az alapeljárásban azok a nemzeti jogszabályok, amelyeknek megkerülésére a felek törekedtek, a társaságok létrehozására, és nem bizonyos szakmai tevékenységek gyakorlására vonatkoznak. A Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései éppen arra irányulnak, hogy a valamely tagállam jogszabályaival összhangban létrehozott olyan társaság, amelynek a létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye a Közösségen belül található, más tagállamban képviselő, fióktelep vagy leányvállalat útján gyakorolhassa tevékenységét.

27 Ilyen feltételek közt nem tekinthet? a letelepedési joggal való visszaélésnek önmagában az, ha a tagállam állampolgára, aki társaságot akar alapítani, azt a tagállamot választja, amelynek társasági jogi szabályai számára a legkevésbé szigorúnak t?nnek, és más tagállamban alapít fióktelepet. Ugyanis az a jog, hogy valamely tagállam jogszabályaival összhangban társaságot lehessen létrehozni, valamint valamely másik tagállamban fióktelepet lehessen alapítani, szerves része az egységes piacon a Szerz?dés által biztosított letelepedési szabadság gyakorlásának.

28 E tekintetben nincs jelent?sege annak a körülménynek, hogy a társasági jog összehangolása nem teljes a Közösségben, emellett a Tanács részér?l bármikor fennáll annak lehet?sege, hogy az EK-Szerz?dés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontjával ráruházott hatáskörrel élve befejezze ennek összehangolását.

29 Ezenkívül a fent hivatkozott Segers-ügyben hozott ítélet 16. pontjából az következik, az a tény, hogy valamely társaság nem folytat kereskedelmi tevékenységet abban a tagállamban, ahol létesít? okirat szerinti székhellyel rendelkezik, és kizárólag abban a tagállamban gyakorolja tevékenységét, ahol fióktelepe van, nem elégséges a visszaélés szer? és csalárd magatartás bizonyítására, ami alapján ez utóbbi tagállam megtagadhatná e társaságtól a letelepedési jogra vonatkozó közösségi jogi rendelkezések által biztosított kedvezményeket.

30 Következésképpen a Szerz?dés 52. és 58. cikkével összeegyeztethetetlen az egyik tagállam jogának megfelel?en létrehozott társaság fióktelepe bejegyzésének a másik tagállam általi megtagadása azzal az indokkal, hogy a fióktelep célja annak lehet?vé tétele, hogy a társaság valamennyi gazdasági tevékenységét a fogadó államban végezze, ami azzal az eredménnyel járna, hogy a fióktelep elkerülheti a minimális törzst?ke képzésére és befizetésére vonatkozó jogszabályok alkalmazását, mivel ez akadályozza a másodlagos létesítmények alapítására vonatkozó jog gyakorlását; a 52. és a 58. cikk célja éppen e jog tiszteletben tartásának biztosítása.

31 Végül fel kell tenni azt a kérdést, hogy a szóban forgó nemzeti gyakorlat nem igazolható-e a dán hatóságok által felhozott indokok alapján.

32 Hivatkozva a Szerz?dés 56. cikkére és a Bíróság nyomós közérdekre vonatkozó ítélezési gyakorlatára, az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen azt állítja, hogy a korlátolt felel?sség? társaságok minimális törzst?kéjére és annak befizetésére vonatkozó kötelezettség kett?s célt szolgál: egyrészt a társaságok pénzügyi stabilitásának meger?sítését abból a célból, hogy a közhitelez?ket követeléseik behajthatatlanná válásának kockázatától megóvják, hiszen a magánhitelez?kkel ellentétben ezek nem tudják követeléseiket biztosítékokkal biztosítani, másrészt általában valamennyi köz- és magánhitelez? védelmét, hogy elhárítsák a cs?db?ntettek veszélyét, ami az olyan társaságok fizetésektelenségéb?l származik, amelyek törzst?kéje elégtelen volt.

33 Az Erhvervs- og Selskabsstyrelsen hozzáteszi, hogy nem létezik kevésbé szigorú eszköz e kett?s cél elérésére. Ugyanis a hitelez?k védelmének másik eszköze, nevezetesen olyan jogszabályok megalkotása, amelyek bizonyos körülmények fennállása esetére el?írnák a tagok személyes felel?sségre vonását, sokkal szigorúbb volna, mint a minimális törzst?ke képzésének és befizetésének a kötelezettsége.

34 Annak megállapítását követ?en, hogy a felhozott indokok nem tartoznak a Szerz?dés 56. cikkének körébe, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélezési gyakorlata szerint azoknak a tagállami rendelkezéseknek, amelyek alkalmasak arra, hogy megzavarják vagy kevésbé vonzóvá tegyék a Szerz?dés által biztosított szabadságok gyakorlását, négy feltételnek kell megfelelniük: alkalmazásuknak megkülönböztetést?l mentesen kell történnie, a közérdek által igazoltaknak kell lenniük, alkalmasnak kell lenniük az általuk elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és nem léphetnek túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken (lásd a C-19/92. sz. Kraus-

ügyben 1993. március 31-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-1663. o.] 32. pontját és a C-55/94. sz. Gebhard-ügyben 1995. november 30-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-4165. o.] 37. pontját]).

35 Ezek a feltételek az alapeljárásban nem teljesülnek. Először is a szóban forgó gyakorlat önmagában nem megfelel arra, hogy elérje az általa kitűzött célt, a hitelezők védelmét, mivel ha az érintett társaság az Egyesült Királyságban folytatott volna kereskedelmi tevékenységet, akkor fióktelepét bejegyezték volna Dániában, és a dán hitelezők ugyanúgy bizonytalan helyzetbe kerültek volna.

36 Továbbá, mivel az alapeljárásban érintett társaság angol jog szerinti társaságként, és nem dán jog szerinti társaságként lép fel, hitelezői tudatában vannak annak, hogy más jogszabályok hatálya alá tartozik, mint amelyek Dániában a korlátozott felelősségű társaságok alapítását szabályozzák, és támaszkodhatnak olyan közösségi jogi jogszabályokra, amelyek védik őket, mint amilyen a Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK negyedik tanácsi irányelv (HL L 222., 11. o.), és a valamely tagállam jogának hatálya alá tartozó meghatározott jogi formájú társaságoknak egy másik tagállamban létesített fióktelepeire vonatkozó adatközlési követelményeiről szóló, 1989. december 21-i 89/666/EGK tizenegyedik tanácsi irányelv (HL L 395., 36. o.).

37 Ezenkívül – ellentétben azzal, amit a dán hatóságok állítanak – az alapvető jogokat kevésbé korlátozó vagy sértő rendelkezések is elfogadhatóak, például olyanok, amelyek megteremtik a közhitelezők számára szükséges biztosítékok jogszabályi lehetőségét.

38 Végül az a tény, hogy a székhelye szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott társaság fióktelepének bejegyzését egy másik tagállam nem tagadhatja meg, nem zárja ki annak lehetőségét, hogy ez a tagállam megfelelő intézkedéseket hozzon a csalások megelőzésére vagy szankcionálására, akár a társaság vonatkozásában – adott esetben a létrehozásának helye szerinti tagállammal együttműködve –, akár a tagok vonatkozásában, akikről megállapítást nyert, hogy a társaság létrehozásával valójában az érintett tagállam területén a magán- vagy közhitelezőkkel szembeni kötelezettségeik alól akarnak mentesülni. Mindenesetre a csalás elleni küzdelem nem igazolhatja azt a gyakorlatot, hogy megtagadják a másik tagállamban székhellyel rendelkező fióktelep bejegyzését.

39 A feltett kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a Szerződés 52. és 58. cikkével ellentétes az, hogy a székhelye szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott, de ott kereskedelmi tevékenységet nem folytató társaság fióktelepének bejegyzését valamely másik tagállam megtagadja abban az esetben, ha a fióktelep célja annak lehetővé tétele, hogy az érintett társaság valamennyi tevékenységét a fióktelep alapításának helye szerinti államban végezze, ezzel ott elkerülve el a társaság alapítást, és ily módon elkerülve a társaság alapítására vonatkozó, a minimális törzstörvények befizetésének szempontjából szigorúbb szabályokat. Ez az értelmezés mindenesetre nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az érintett tagállam megfelelő intézkedéseket hozzon a csalások megelőzésére vagy szankcionálására, akár a társaság vonatkozásában – adott esetben a létrehozásának helye szerinti tagállammal együttműködve –, akár a tagok vonatkozásában, akikről megállapítást nyert, hogy a társaság létrehozásával valójában az érintett tagállam területén a magán- vagy közhitelezőkkel szemben fennálló kötelezettségeik alól akarnak mentesülni.

A költségekről

40 A Bíróságnál észrevételt előterjesztő dán, francia, holland és svéd kormány, az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek nem téríthetők meg. Mivel ez az eljárás az alapeljárásban résztvevő felek számára a nemzeti bíróság előtt folyamatban levő

eljárás egy szakaszát képezi, ez utóbbi bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG

a Højesteret által 1997. június 3-ai végzésével hozzá intézett kérdésre válaszolva a következőképpen határozott:

Az EK-Szerződés 52. és 58. cikkével ellentétes az, hogy a székhelye szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott, de ott kereskedelmi tevékenységet nem folytató társaság fióktelepének bejegyzését valamely másik tagállam megtagadja abban az esetben, ha a fióktelep célja annak lehetővé tétele, hogy az érintett társaság valamennyi tevékenységét a fióktelep alapításának helye szerinti államban végezze, ezzel ott elkerülve el a társaság alapítást, és ily módon elkerülve a társaság alapítására vonatkozó, a minimális törzstörvény befizetésének szempontjából szigorúbb szabályokat. Ez az értelmezés mindenesetre nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az érintett tagállam megfelelő intézkedéseket hozzon a csalások megelőzésére vagy szankcionálására, akár a társaság vonatkozásában – adott esetben a létrehozásának helye szerinti tagállammal együttműködve –, akár a tagok vonatkozásában, akikről megállapítást nyert, hogy a társaság létrehozásával valójában az érintett tagállam területén a magán- vagy közhitelezőkkel szemben fennálló kötelezettségeik alól akarnak mentesülni.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Schintgen

Ioannou

Kihirdetve Luxembourgban, az 1999. március 9-ai nyilvános ülésen.

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

hivatalvezet?

elnök

* Az eljárás nyelve: dán.